

Της πατρίδας μου τα δάση (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Βρίσκονται ριζωμένα εδώ και αιώνες σε τόπους ξεχωριστούς τα περισσότερα δάση της Ελλάδας. Μπορούμε να τα πούμε αρχαία κι ας είναι γεμάτα ζωή, φρεσκάδα, τρυφερότητα και υγεία. Με απερίγραπτο κάλλος ομορφαίνουν τα βουνά και κάποιες φορές φτάνουν μέχρι τ ακρογιάλια. Πλούτος μοναδικός και ανεκτίμητος.

Της Ροδόπης τα δάση φυσικά αναγεννώνται χωρίς το κράτος να ξοδέψει δραχμή γι αυτά. Εγκαταλείφθηκαν από τους Σαρακατσάνους που νομαδικά ζούσαν εκεί, «θέριεψαν» αλλά εξελίχθηκαν και σε κάποια από τα πιο αντιπροσωπευτικά και πλούσια δάση της Ευρώπης. Τα δάση στον Όλυμπο, είναι πλέον οικεία σε πολλούς αφού το μυθικό βουνό κατακτήθηκε με οργανωμένη ορειβασία και πεζοπορία. Υπέροχες διαδρομές που γεμίζουν με ένταση, αδρεναλίνη και αίσθημα δικαίωσης όσους βρίσκονται στην καρδιά της ομορφιάς τους. Ο Όλυμπος εμπνέει σιωπή και σεβασμό λένε οι αλпинιστές. Και οι απλοί περιπατητές νιώθουν δέος καθώς αναζητούν τις βουνοκορφές του με το βλέμμα και αντιλαμβάνονται την πλούσια ζωή που κρύβουν τα δάση του – μια ζωή παράλληλη και άγνωστη στους ανθρώπους των πόλεων. Τα δάση της Πίνδου, «που θαρρείς τ' αστέρια φιλούνε»

έχουν ιστορική σημασία και ρόλο. Πλαγιές απάτητες, φαράγγια δυσθεώρητα, οξιές, καστανιές, έλατα, βοτάνια και αγριοβότανα, αγριολούλουδα και αγριοκάτσικα, αρκούδες, λύκοι, αλεπούδες και σκίουροι... Πανίδα και χλωρίδα που όμοιά της άλλου δεν υπάρχει.

Είναι ζωντανοί ακόμα οι θρύλοι στην πατρίδας μου τα δάση. Χορεύουν οι Δρυάδες στην μουσική των φύλλων και στο παιχνίδισμα του ηλίου που περνά ανάμεσα τους. Τα όρνια, που τρώγανε του Προμηθέα τις σάρκες κρώζουνε στις κορυφές. Πηγές ξεπροβάλουν από σχισμές της γης και ποτίζουν με το αθάνατο νερό τους μυστικές ρίζες. Και συχνά βρίσκεις να φυτρώνουν δάφνες, από αυτές που στόλιζαν των ηρώων τα μέτωπα.

Φοβερά είναι τα δάση μέσα στην νεροποντή, πανέμορφα μέσα στο χιόνι, γοητευτικά στην καταχνιά και το σκοτάδι.

Είναι όμως τρομακτικά όταν καίγονται. Και συχνά καίγονται της πατρίδας μου τα δάση. Όταν ανόσια πυρπολούνται, μαζί τους καίγεται και κομμάτι της ιστορίας μας. Γίνεται στάχτη κομμάτι της καρδιάς μας. Οι κορμοί των δέντρων και τα κορμιά των ανθρώπων που χάνονται για πάντα ενωμένα, και αδικημένα βαθύτατα, μεταδίδουν απέραντη θλίψη και αίσθημα απόγνωσης και αδικίας.

Μια μικρή αλλαγή πρέπει να κάνουμε. Να βάλουμε το ρ στη λέξη δάση: να αναλάβουμε δράση. Να κάνουμε δική μας αυτή την πανάρχαια κληρονομιά και να τα προστατέψουμε όπως το σπίτι μας, την αυλή μας, την ψυχή μας. Ας κάνει ο

καθένας όποια περιπολία μπορεί, με το σώμα ή με το πνεύμα, παρακαλώντας τον Θεό να προστατέψει τα δάση της πατρίδας μας.